

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 13 września 2010 r. — Churchill Insurance Company Limited i Tracy Evans przeciwko Benjaminowi Wilkinsonowi działającemu w sprawie poprzez ojca i pełnomocnika Stevena Wilkinsona i Equity Claims Limited

(Sprawa C-442/10)

(2010/C 346/47)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Churchill Insurance Company Limited, Tracy Evans

Strona pozwana: Benjamin Wilkinson, działający w sprawie poprzez ojca i pełnomocnika Stevena Wilkinsona, Equity Claims Limited

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 12 ust. 1 i art. 13 ust. 1 dyrektywy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nimi są przepisy krajowe, które na gruncie danego prawa krajowego wykluczają spod zakresu ubezpieczenia osobę poszkodowaną w wypadku drogowym, w okolicznościach gdy:

- a) wypadek ten został spowodowany przez kierowcę nieobjętego ubezpieczeniem; oraz
- b) osoba poszkodowana zezwoliła temu nieobjętemu ubezpieczeniem kierowcy na prowadzenie pojazdu; oraz
- c) osoba poszkodowana była pasażerem pojazdu w czasie wypadku; oraz
- d) osoba poszkodowana była objęta ubezpieczeniem w zakresie prowadzenia tego pojazdu.

W szczególności:

- (i) Czy taki przepis prawa krajowego „wyłącza z zakresu ubezpieczenia” w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2009/103?
- (ii) Czy w stanie faktycznym takim jak stan faktyczny niniejszej sprawy, zezwolenie udzielane przez zakład ubezpieczeń osobie nieobjętej ubezpieczeniem stanowi „wyróżn[enie] lub] dorozumian[enie] [...] upoważni[enie]” w rozumieniu art. 13 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2009/103?
- (iii) Czy na odpowiedź na niniejsze pytanie wpływ ma okoliczność, że zgodnie z art. 10 dyrektywy 2009/103 krajowe instytucje mające za zadanie wypłacanie odszkodowań za szkody spowodowane przez nieustalone lub

nieobjęte ubezpieczeniem pojazdy mogą odmówić wypłaty odszkodowania osobom, które dobrowolnie wsiadły do pojazdu, który spowodował szkodę, jeżeli instytucja ta jest w stanie udowodnić, że osoby te wiedziały o fakcie nieobjęcia tego pojazdu ubezpieczeniem?

2) Czy odpowiedź na pytanie 1 uzależniona jest od tego, czy zezwolenie, o którym mowa: a) oparte było na rzeczywistej wiedzy, że kierowca, który ma prowadzić pojazd, jest nieubezpieczony albo b) było oparte na przeświadczeniu, że kierowca jest ubezpieczony; albo c) zostało udzielone przez osobę ubezpieczoną, która nie rozważała tego zagadnienia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 263, s. 11)

Skarga wniesiona w dniu 17 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-458/10)

(2010/C 346/48)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i O. Beynet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez brak pełnego i prawidłowego wdrożenia art. 9 ust. 3 lit. b), c) i e) dyrektywy 98/83/WE⁽¹⁾ Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, jakie ciąży na nim na mocy art. 9 ust. 3 lit. b), c) i e) dyrektywy 98/83/WE;

— obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi Komisja podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Komisja twierdzi, że wdrożenie art. 9 ust. 3 pkt b) i c) dyrektywy 98/83 ma charakter niepełny. Przepisy krajowe nie przewidują bowiem, by decyzja o odstępie zawierała „wyniki uprzedniego odpowiedniego monitorowania”, by wskazywała „ilość wody dostarczanej każdego dnia”, „ludność, której to dotyczy” oraz „czy wpłynęłoby to na wszelkie odpowiednie przedsiębiorstwa produkcji żywności”.

W ramach drugiego zarzutu Komisja podnosi, że wdrożenie art. 9 ust. 3 lit. c) dyrektywy 98/83 jest niepełne i nieprawidłowe, gdyż władze luksemburskie twierdzą, między innymi, że zważywszy na to, że podmiot, który ubiega się o zastosowanie odstępstwa jest odpowiedzialny za określenie i wdrożenie środków zaradczych, to podmiot ten — a nie organ wydający decyzję o odstępstwie — powinien dostarczyć „streszczenie planu”, „harmonogram prac” oraz „ocen[ę] kosztów” w odniesieniu do takich środków, odmiennie niż wymaga tego dyrektywa.

(¹) Dyrektywa Rady 98/83/WE z dnia 3 listopada 1998 r. w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (Dz.U. L 330, s. 32 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 15, t. 4, s. 90).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Mons (Belgia) w dniu 24 września 2010 r. — État belge przeciwko Pierre'owi Henflingowi, Raphaëlowi Davinowi, Koenraadowi Tanghe (działającym w charakterze syndyków masy upadłościowej Tiercé Franco-Belge SA)

(Sprawa C-464/10)

(2010/C 346/49)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour d'appel de Mons

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: État belge

Strony pozwane: Pierre Henfling, Raphaël Davin, Koenraad Tanghe (działający w charakterze syndyków masy upadłościowej Tiercé Franco-Belge SA)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 4 i art. 13 część B lit. f) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one zwolnieniu z podatku usług świadczonych przez agenta działającego w imieniu własnym, ale na rachunek zleceniodawcy organizującego świadczenie usług określonych w ww. art. 13 część B lit. f)?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 27 września 2010 r. — Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer et des Collectivités territoriales przeciwko Chambre de commerce et d'industrie de l'Indre

(Sprawa C-465/10)

(2010/C 346/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer et des Collectivités territoriales

Strona pozwana: Chambre de commerce et d'industrie (CCI) de l'Indre

Pytania prejudycjalne

- 1) W odniesieniu do podstawy prawnej, z której wynikałby obowiązek odzyskania pomocy wypłaconej CCI:

Czy w przypadku gdy instytucja zamawiająca będąca beneficjentem subwencji wypłaconych w ramach EFRR nie przestrzegła jednej lub kilku zasad udzielania zamówień publicznych w celu wykonania subwencionowanego działania, podczas gdy nie podważono, że działanie kwalifikuje się do finansowania z tego funduszu i że zostało ono wykonane, istnieje przepis prawa wspólnotowego, w szczególności w rozporządzeniach Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. (¹) i nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. (²), tworzący obowiązek odzyskania subwencji? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy taki obowiązek powstaje w przypadku każdego uchybienia zasadom udzielania zamówień publicznych, czy wyłącznie w przypadku niektórych z nich? W tym ostatnim przypadku, jakich?

- 2) W przypadku odpowiedzi co najmniej częściowo twierdzącej na pierwsze pytanie, jeśli chodzi o zasady odzyskiwania pomocy nienależnie wypłaconej:

a) Czy naruszenie przez instytucję zamawiającą będącą beneficjentem pomocy w ramach EFRR jednej lub kilku zasad udzielania zamówień publicznych w zakresie wyboru usługodawcy zobowiązanego do wykonania subwencionowanego działania stanowi nieprawidłowość w rozumieniu rozporządzenia nr 2988/95 (³)? Czy okoliczność, że właściwy organ krajowy nie może pominąć w momencie podejmowania decyzji o przyznaniu pomocy wnioskowanej w ramach EFRR faktu, że podmiot będący beneficjentem naruszył zasady dotyczące udzielania zamówień publicznych, dokonując jeszcze przed przyznaniem pomocy wyboru usługodawcy zobowiązanego do wykonania działania finansowanego z tej pomocy, może mieć wpływ na kwalifikację danego zachowania jako nieprawidłowość w rozumieniu rozporządzenia nr 2988/95?